

Gelecek 25 yıl; Büyük Avrasya Projesi (BAP)

Doç.Dr.Sait Yılmaz

07 Nisan 2017

Gaipen haber vermiyoruz, gelecekte bahsediyoruz. Tarih, dünyanın Batı bölümünde hızlandı ve gelecek senaryoları hazırlandı. Çünkü geleceği öngörmenin en iyi yolu, bizzat yazmaktır. Şu aralar, Batıda bu senaryoların yazım aşamasında epey yol kat etti ve sıra operatif bölüme, yani güvenlik ortamının şekillendirilmesine ya da halk deyimi ile sahnenin hazırlanmasına geldi. Soğuk Savaş Sonrası dönem, 2014'de Ukrayna krizinin başlaması ile bitti ve büyük güç mücadelelerine yani idealizmden jeopolitiğe döndük. Artık, İkinci Dünya Savaşı koşullarına göre oluşturulmuş dünya düzeni 21. yüzyılın ihtiyaçlarını karşılamıyor ve gittikçe kaosa sürüklenen dünyamızda bir istikrara kavuşmak için hızla bir dünya savaşına yaklaşıyoruz. Bu savaş, Güney Çin Denizi ve etrafında olacak ancak, 2040'lara kadar olan hazırlık dönemi için Avrasya'da bu savaşın arka sahnesi hazırlanıyor. Sahnenin ortasında Türk dünyası yani Türkistan coğrafyası var. Türk Milletinin Anayurdu olan Türkistan, 19. yüzyılın ikinci yarısında Çarlık Rusyası ve Mançu-Çin Hanlığı'nın çeşitli saldırılarına maruz kaldı. 1924 yılına kadar bugün Orta Asya dediğimiz toprakların resmi adı "Türkistan" idi¹. Ruslar, Türk adını silmek için onun yerine "Orta Asya" kavramını uydurdular. Büyük Türkistan'ın Batı kısmı Çarlık Rusya'sı, Doğu kısmı ise Mançu-Çin İmparatorluğu tarafından işgal edildi. Bu tarihten başlayarak, Çinliler tarafından işgal edilen taraf Doğu Türkistan, Ruslar tarafından işgal edilen kısmı ise Batı Türkistan diye anılmaya başlandı. Batı Türkistan'daki Türk boyları birbirinden koparılıp, ayrı bir millet olmaya zorlandı; bölünerek, kimliksizleştirmek için yeni devletler üretildi². Batı Türkistan'ın bugünkü yerinde Sovyetler Birliği'nin parçalanmasıyla bağımsızlığını kazanan Kazakistan, Türkmenistan, Kırgızistan, Özbekistan ve Azerbaycan yer almaktadır. Esir Doğu Türkistan ise şimdiye kadar bağımsızlığına kavuşmamış, Kızıl Çin'in bir sömürge eyaleti olarak yaşamına devam etmektedir.

Türkistan topraklarında bereket, altın, gümüş, kömür, petrol ve uranyum gibi çeşitli maden zenginlikleri vardır. Fakat, Rus ve Çin emperyalistlerinin bu güzel topraklar üzerine hükümler olmasından sonra bölgenin kaynakları yağmacı ve zorbacıların hazinelerine akıtılmıştır. Etnik kapsamındaki göçlerle devletler arasında pek çok iç huzursuzluğun ve sınır kavgasının kurgulanması yanında, yaratılan Ermenistan ve Gürcistan gibi devletler ile Türk dünyasının Anadolu ile bağı koparıldı. Türklerin Orta Asya'dan çıkan kuzey kolu, Rusya ve Doğu Avrupa'da erirken; Anadolu'ya gelen kolun arasına İran ve Rusya'nın kurguladığı diğer devletler girdi. Ruslar ve Çinliler, Türk dünyasını hedef almışken, güneyinde Hindistan ile Osmanlı arasında kendi hakimiyetini sağlamlaştırmak isteyen İngilizler, İslam dünyasına yönelik olarak İslamcılığı yarattı ve bu coğrafyayı karıştırmak için kullandı. 19. yüzyılda Batının Hindistan ve Çin üzerinde sömürge faaliyetleri yanında Rusya'nın Türkistan üzerine çökmesi Avrasya haritasının şekillenmesinde etkili oldu. Şimdi tekrar Avrasya'ya dönüyoruz ve hedefte bu sefer sırası ile İran, Rusya, Çin ve Hindistan var. Gelecekteki 25 yılın büyük oyununun odağında, Avrasya ve Türk Dünyası bulunuyor. ABD dâhil tüm büyük güçlerin gelecekteki rekabet sahası olan Avrasya'daki ortak hedefleri bu coğrafyadaki stratejik yer altı ve yerüstü

¹ Zeki Velidi Togan, Türk Türkistan. Toprak Yayınları, (İstanbul, 1960), 7

² Namık Kemal Zeybek, Önce Bilgi ve Bilinç, Yeni Türkiye Dergisi, (1997), Yıl:3, Sayı:5. 38.

zenginliklerinin üzerine yayılmış Türklere. Büyük Avrasya Projesi'ne geçmeden önce bu coğrafyada İngilizlerin, Rusların ve Çinlilerin Türklere üzerinde son 200 yılda oynadığı oyunları hatırlamamızda fayda var.

İngilizler ve İslamcılıkta Son Perde..

İngiliz deniz üstünlüğü 19. yüzyılda önce Kuzey Atlantik'te onun küresel bir güç olmasına yol açtı ve Hint ve Pasifik Okyanusuna giden ticaret yollarını kontrol etmesini sağladı. İngiliz sömürgesi Hindistan'da Aligarh Medresesi, İngiliz modernizmini kabullendi. Bunu, İslami kaynaklarla meşrulaştıran dönemin din âlimi Ahmed'in Kraliçe tarafından "Sir" unvanıyla ödüllendirilmesi izledi. O günden beri, sömürgeci Batı, "Sir Şeyh Ahmed" gibilerini bulup yanına çekmekte; İslamcılığı kendi yayılcı ve hegemonyacı amaçları uğruna kullanmakta hiç güçlük çekmedi. Osmanlı bünyesindeki Müslümanları ayaklandırmak ve İslamcı yapıları örgütlemek için İngilizler tarafından gönderilen ve Hindistan'da yetiştirilen Cemalettin Afgani (1837-1897), Muhammed Abdül (1849-1905) ve Reşit Rida (1865-1935) gibi isimler dönemin İslamcı akımlarının örgütlenmesinde rol aldılar³. 20. yüzyılın ilk yarısı boyunca devam eden İngilizlerin yarı sömürge-monarşiler döneminde; Ortadoğu'da cetvelle çizdikleri irili ufaklı Arap devletlerine görünürde bağımsızlık verip, yönetimi kendi yetiştirdikleri şeyh ve kabile reislerine bıraktılar. Bu esnada İslamcılık ve şarkiyat çalışmalarında uzmanlaştılar. Vahabi mezhebini kuranlar, Müslüman din adamı kılıfına girmiş İngiliz ajanları idi. İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD, İngiliz stratejisine devraldı. Ortadoğu'nun yeni efendisi ABD'nin Arap dünyasına yönelik politikası büyük ölçüde bölgedeki statükonun korunmasının kendi çıkarlarına en iyi hizmet edeceği yönündeydi. Amaç, SSCB'nin Ortadoğu'nun girmesini önlemek ve petrolün kontrolü idi. Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün, Bahreyn, Kuveyt ve Fas gibi ülkeler ABD ile iyi ilişkiler içinde idi. 1952'de Mısır'da Özgür Subaylar İsyanı ile başlayan Arap milliyetçiliği döneminde laik, sosyalist, anti-sömürgeci ve din sınıfına karşı yönetimler Ortadoğu'ya damga vurdu. Nasır ve onun Hüsnü Mübarek dâhil takipçileri, Irak (Saddam Hüseyin) ve Suriye'deki Baasçılar bu dönemde, Arap Modernizmi için irticai tehdit olarak gördükleri İslamcılara göz açtırmadılar. Sovyetlerin 1980'de Afganistan'ı işgali bir dönüm noktası oldu ve Yeşil Kuşak Projesi başladı. Bu dönemin ürünü olan El-Kaide kurucularının çoğu, Soğuk Savaş döneminde CIA tarafından Sovyetlere ve sol gruplara karşı yetiştirilenlerden oluştu. 1920'lerde beri bu işlerin içinde olan İngiliz istihbarat teşkilleri, bölgedeki İslamcı savaşçıların üretiminde CIA'ya kılavuz oldu ve birlikte çalışmaya başladılar. Afganistan'da Talibanlar iktidara darbeyle el koyunca, El-Kaide oraya yerleşip terör eylemleri için kadrolarını eğitmeye başladı. 2000'li yıllara gelindiğinde militan İslamcı gruplar örgütlenmelerinde büyük bir ilerleme kaydetmişlerdi.

1980'lerden itibaren laik ve milliyeti rejimlerin ABD'nin çıkarlarına hizmet etmediğine karar verilince, bölge ülkelerine daha iyi sızmak için İslamcı eğilimlerin kullanılmasına başlandı. Türkiye'de Türk-İslam sentezi, Gülen hareketi ve tetiklenen İslami hareketler ile bu projeden nasibini aldı. ABD, başarısız bulduğu laik yönetimleri desteklemekten vazgeçip, İslamcılığın türevleri ile işbirliğini çıkarlarına daha uygun görmüştü. 1980'lerden başlayıp günümüze uzanan bu dönemin stratejisinin arkasında laik yönetimlerin ulusalcı olmaları nedeni ile Batı politikalarını izlemekte gönülsüz olmaları kadar, İslam dünyasının coğrafi ve düşünsel olarak kökten dönüştürülmesi niyeti vardı. İlimli İslam projesi, Müslüman dünyayı bölmek, Batı

³ Daniel Benjamin and Steven Simon, The Age of Sacred Terror, Random House, (2002), 172-173.

düşmanlığını yok etmek, radikal İslam'ı yalnızlaştırmak ve ezmek için uydurulmuştur⁴. Amaç, "başkaldıran İslam"a karşı "bastırılmış İslam"ı yaratmaktır. Bu proje, daha sonra ABD'li muhafazakârların (neo-con'lar) elinde Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'ne temel teşkil etti. Batı tarafından İslamcılar, milliyetçilere göre her zaman daha iyi yönetilebilir olarak görülmüştür. Radikalleri fikri ve fiziksel olarak silahsızlandırma, İslam'a başvurmakla elde etmeye çalıştıkları meşruiyeti gayrimeşru kılabilmek konusunda en donanımlı olanlar ılımlı İslamcılardır⁵. İslami radikalizmin üstesinden gelinmesinde ancak yerel Müslümanlar ile çözüm bulunabilirdi.

Harita 1: İslam Dünyası ve Karanlık Bölgeler

Tıpkı 11 Eylül saldırıları gibi Arap Baharı da bu safhanın strateji değişikliklerine yol açan önemli bir evresi oldu. 2011'in başında tetiklenen Arap hareketleri ile İslamcılarının son dönemi başladı. Ancak, zamanın şansı olarak görülen ılımlı İslam ile Siyasal İslamcılarının gerçek yüzlerinin çok farklı olduğu anlaşıldı. İlimli İslam, çok çabuk radikal bir şekil alabiliyordu. Radikal İslam'dan daha tehlikeli olan Batının ılımlı İslam diye kurguladığı ve laik devletleri ele geçirmeye başlayan İslamcı siyasi partiler ve hareketler oldu. Bunlar, bugüne kadar sağlanabilmiş tüm modernist ve laik gelişmeleri tersine çevirdiler. Ortadoğu politikasında liberal, laik, milliyetçi kesimler yenildi ya da marjinalize edildi. İslamcılara göre; "Çare İslamdı" ama bu İslam anlayışı modernite ve demokrasi için gelmiyordu. Ne tür bir İslam olduğunun da cevabı bugün de yok. İslami bir toplum yaratabilmek için devlet güçlerini kullanabilme olasılığı İslamcılara her zaman cazip gelmiştir. Mısır'da, Mursi'nin devleti ele geçirme gayreti tehlikeyi önlemede tereddüt etmeyen askerler tarafından önlendi. Modern olan her şey; kıyafetlerimiz, yaşam tarzımız, kültürümüz geriye gidiyor, düşünce ve davranış biçimlerimiz değişmeye zorlanıyor. Üstelik İslamcı partiler ipotek altına aldıkları seçim sistemi ile bir daha gitmemek üzere ve rejimi toptan değiştirerek, uzun vadeli

⁴ Merdan Yanardağ, Kuşatılan Türkiye, Destek Yayınları, (İstanbul, 2010), 128.

⁵ Graham Fuller, İslamsız Dünya, Profil Yayınları, Çev. Hasan Kaya, (İstanbul, 2010), 318.

ihtirasları için iktidarlarını gittikçe otoriter hale getiriyorlar. Demokrasinin içine sinsice şeriat uygulamalarını, şiddet kullanmayı, devletin tüm organlarını ele geçirmeyi, sadaka ekonomisini, cihatçı bir nesil hedefleyen eğitim sistemini, kara para işlerini yerleştiriyorlar. Ama bugün bu suni ülkelerin son günlerini yaşıyoruz. Irak'ın çözülmesi ile birlikte Mezopotamya terimine dönüyoruz⁶. Birçok uygarlığa ev sahipliği yapmış bu toprakların geleceği, yeni Ortadoğu ile birlikte şekillenecektir. Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), önemli ve nihai bir dönemece giriyor ve sıra Büyük Avrasya Projesi'ne geliyor. Ortadoğu'da artık tavuklar fırına giriyor, devletler birer birer bölünecek. Lübnan'da uygulanan proje tüm bölgeye yayılacak; her etnik gruba ve kabileye bir bölge verilecek, devlet benzeri yapılar bölgenin genel karakteri olacak. Yönetilemeyen, karanlık bölgeler Afrika'dan Orta Asya'ya Türk ve İslam dünyası içinde gittikçe artmakta, kaos yayılmaktadır (Harita 1). Peki, İngiltere ve İslamcılık hakkında bu kadar lafı niye ettik? Çünkü İngilizler, yeni bir İslam projesi hazırladı; Ortodoks İslam. Yeni bir İslamcılık dönemine giriyoruz; bunu, BAP ile ilgili başlık altında anlatacağız.

Rusya ve Batı Türkistan..

15. yüzyıla kadar Türk boylarının hâkimiyeti altında yaşayan Ruslar, 1480'de Altınordu (Tatar) hâkimiyetinin yıkılmasıyla birlikte Asya'ya doğru yayılmaya başladı. 1552'de Kazan'ı, 1556'da Astrahan'ı işgal ettiler. 17. yüzyılın ortalarına doğru Moğol asıllı Kalmukların istilaları Türk topluluklarından Başkurtları ve Kazakları zayıflatmıştı. Ruslar, kısa zamanda, Tatar ve Başkurt ülkelerini istila ederek, Orta Asya'nın kapısı olan Kazakistan bölgesine girdiler. Kazakistan'da cereyan eden olaylar, Kazakların hızla Rus nüfuzuna girmelerine sebep oldu. Rus Çarının Kafkasya'da yayılma stratejisi 1801'de Rusya'nın bir parçası olarak Gürcistan Hıristiyan Krallığı'nın kurma çalışması ile başlar. Gürcistan'ın Rusya tarafından savunulması demek, Tiflis-Vladikafkas yolunun kontrol altına alınması yani bu yolun iki tarafında yaşayan Çeçenler, İnguşlar, Dağıstanlılar ve Çerkezler gibi Müslüman grupların yaşadığı dağlık kesimlerin kontrol altına alınması demektir. Amaç, zor dağlık koşullarda yaşayan, iyi silahlanmış ve oldukça Rus düşmanı bu grupları pasifize etmektir. Bu amaçla, yollar boyunca binalar, kaleler inşa edildi ve düşmanı yeniden tanımlamak için 'aydınlatma' programı adı altında propaganda yapıldı. Ruslar için en büyük düşman, bölgeye 1832-1859 arasında hâkim olan İmam Şamil idi. Şamil, büyük Rus güçleri kendisine saldırıya geçince, kuvvetlerini dağıttı ve pusular kurarak geri çekilmeye zorladı. Şamil'in stratejisi, 1842 yılında çekilen bir Rus kuvvetinden 984 kişinin öldürülmesi, 2.753'ünün yaralanması ve büyük miktarda silahın ele geçirilmesi ile önemli bir başarı sağladı. Bu felaket, Rusları, nakavt etme stratejisinden aşındırma stratejisine geçmeye yöneltti ve buna "eksen stratejisi" denildi⁷. Ele geçirilen toprak sürekli kontrol altında tutulacak ve morali bozulan silahlı gruplar sonunda çökecekti. Yollara yapılan bina ve kaleler de Şamil'in yolu kullanmasını ve vergi toplamasını sınırladı. Kırım Savaşı (1853-1856) öncesinde uzun süre beklenen Osmanlı müdahalesi de gelmeyince, moral çöküşü ile birlikte Şamil'in de 1859'da teslim olmasına neden oldu. Kırım savaşı Rusların Balkanlara ve Anadolu'ya doğru yayılmalarını durdurunca, Ruslar bu seferde Türkistan'ı genişleme siyasetleri için kendilerine hedef seçtiler. Kuzey Kafkasya'daki direniş, çok tanrılı bir dine sahip olan Adygei'nin liderliğinde 1864'e kadar sürdü. Rusların 60 yıllık çatışmasının ve 90.702 kişiyi bulan zayıflarının arkasından gelen başarısının sırrı "stratejik sabır" idi.

⁶ Alexander Joffe, From the Ashes of Iraq: Mesopotamia Rises Again, The Ancient Near East Today, (August 20, 2014).

⁷ Alex Marshall, The Russian Army and Irregular Warfare, RUSI.org. (September 18, 2009).

Harita 2: Avrasya ve Türk Coğrafyası

1920'lere geldiğinde Rusların Orta Asya'da yayılması Kafkasya'daki kıyasla daha az bölgesel ve ideolojik engel ile karşı karşıya idi. Şehirler kolayca ele geçirilecek bir birkaç düzlük alanda idi ve başlarında Şamil gibi dini bir lider yoktu. Ama gene de Sovyetler Birliği buraları idare etmekte çok zorlandı. Zorluğun nedeni bugünkü Tacikistan'da yerel bir lider olan İbrahim Bek'in silahlı gruplarının (Basmacı) özellikle 1921-1931 yılları arasında düzenlediği saldırılardı. Basmacı, dağlık bölgelerde yaşayan, kılıçları, tüfekleri ve bombaları olan yaklaşık 5 bin kişilik bir silahlı gruptu. Arazi, sınırları aşarak saldırma ve sonra kaçıp-saklanma imkânı tanıyordu. Afganistan ve Hindistan'daki İngilizlerden Buhara Emirî yoluyla parasal destek de alıyorlardı. Sovyetler ise güçlü bir sınır kontrol sistemi kurdular, hizipçilik ve kültürel görüşme yoluyla Kafkasya'da olduğu gibi stratejik aşındırma yolunu seçtiler. Orta Asya'daki Basmacı isyanı esnasında özel askeri birliklerden 'sahte Basmacı kuvvetler' oluşturarak, İngiliz ve Türklerden yardım alması sağlandı. Bu kuvvetler, Basmacı hareketinin çökmesine ve Enver Paşa'nın öldürülmesine yardım etti⁸. Hafif Süvari Hızlı Reaksiyon Birimlerinin kurulması ve gelişen Sovyet alt yapısı (haberleşme ağı ile bağlı kaleler), Sovyet Kızıl Ordusuna Basmacıların hareket özgürlüğünü sınırlama ve onu vadilerden çıkarmaya yardım etti. İbrahim Bek'in 1926 yılındaki son savaşı askeri bir son değildi ama ikmal depoları olan büyük hayvancılık üslerinin ele geçirilmesine neden oldu. Afganistan'a çekilmek zorunda kaldı. 1931'de yakalanıp, öldürülene kadar İbrahim Bek, saldırılarına devam etti.

Rusya'nın Çeçenistan (1994-1996 ve 1999-2004) ve Gürcistan (2008) savaşları konvansiyonel güçlerinin genel olarak hazırlıksız ve etkisiz olduğunu göstermişti. Çeçenistan'daki ayrılıkçı hareket, tüm Kuzey Kafkasya'ya yayıldı ve

⁸ Yossef Bodsansky, *The Secret History of the Iraq War*, Regan Books, (2005). 89

İslamcı bir ayaklanma halini aldı. 2007 yılında Çeçen direnişinin komutanı olan Doku Umarov kendini tüm Kuzey Kafkasya'nın İslam Emiri ilan etti. Umarov, Kasım 2009'dan itibaren pek çok eylemin sorumluluğunu üzerine aldı. Kafkasya Emiri Aşıab Kebekov'un da aralarında olduğu Kuzey Kafkasya'daki bazı direnişçi grup liderleri Ruslar tarafından öldürüldü. Ancak, bu gruplar Rusya'yı hedef almaya, Ortadoğu'ya savaşı göndermeye ve Avrupa'da para toplamaya devam ediyorlar⁹. 2006'da Şamil Başayev öldürülmüştü. 20 Nisan 2015 tarihinde ise Dağıstan'daki grupların lideri öldürüldü. Kuzey Kafkasya'nın çeşitli yerlerinde on yıldır çeşitli direniş hareketleri devam ediyor. Rusya gibi ABD de bugüne kadar bunları cihatçı şebekeler olarak tanımladı. Eylemlerine medyada çok fazla yer verilmedi. Son yıllarda Rusya'daki terör olaylarında azalma görülsede 2014 endeksine¹⁰ göre dünyada en yüksek terör olayları sıralamasında 11. sıradadır. Artan ekonomik sıkıntılar yanında Irak ve Suriye'den dönecek savaşçıların terörü artırma potansiyeli taşımaktadır. Halen IŞİD içinde 1000 kadar Rusça konuşan terörist bulunmaktadır. Çeçen lider Tarkan Batıraşvili, Rusya'ya karşı cihat ilan etmiş durumdadır. Kuzey Kafkasya'da Selefi militan hareketlerin gelişme nedeni olarak, Rus güvenlik güçlerinin baskıları ve oldukça fakir yaşam standardı gösteriliyor. 1999-2001 yılları arasında Fergana Vadisi'nden Özbekistan'daki İslamcı Hareket, Tacikistan, Kırgızistan ve Özbekistan'a saldırılar yapıyordu. Afganistan'a 2002'deki ABD işgalinden sonra bu gruplar Afganistan-Pakistan sınırına dağılmıştı. O dönemden beri Özbekistan, Tacikistan ve Kazakistan'a İslamcı saldırılar devam ediyor. Karabağ'da füze rampaları bulunan ve Ermenistan ile savunma anlaşması olan Rusya, on yıllardır Minsk Grubu ile Karabağ sorununun çözümünün önündeki tek engel olma tekelini sürdürüyor, Çeçenistan'da yaptığı vahşet görmezden geliniyor. Kadirov, gibi sisteme entegre edip, sadakat sağladığı işbirlikçilerle şimdilik düzeni sağlıyor ama Kafkasya ve tüm güney sınırlarına devam eden savaşçı göçünün farkında ve titriyor.

Çin ve Doğu Türkistan..

Doğu Türkistan toprakları üzerinde tarih boyunca birçok Türk İmparatorluğu, devleti ve beylikleri kurulmuştur. Zengin petrol ve doğalgaz kaynakları sahip Doğu Türkistan ile Çin arasındaki çatışma, 1757'den beri devam ediyor. 200 yıldan bu yana Doğu Türkistanlılar, bağımsız olmak için sürekli mücadele etmiş ve bağımsız devletler kurmalarına rağmen (Yakup Bek Devleti, 1933 Doğu Türkistan İslam Cumhuriyeti, 1944'teki Doğu Türkistan Cumhuriyeti) bu devletler kısa ömürlü olmuş, nihai başarı kazanamamışlardır. Çin hükümetleri tarih boyunca Doğu Türkistan'ın bağımsızlık faaliyetlerini şiddetle bastırmıştır. 1864'te Çin, Afyon Savaşı, Taiping İsyanı gibi karışıklıkların içinde iken, Doğu Türkistan'da Çinli Müslümanların (Huylar) ve Uygurların başlattığı geniş çaplı isyanlar bölgede Çin egemenliğinin kalkmasına neden oldu. Sultan Abdülhamit, 1866'da kurulan bağımsız devlete el uzattı ve onları yalnız bırakmadı. Çin, 1876'da Doğu Türkistan'ı işgal etti ve 18 Kasım 1884'de 19. eyaleti ilan etti. Doğu Türkistan adını Çince "Yeni İşgal Edilen Toprak" anlamına gelen Xinjiang (Sincan) olarak değiştirdi. Yani, Doğu Türkistan'a "Sincan" demek, Çin'in işgalini kabullenmek anlamına geliyor. 1930'larda patlak veren isyanlar 1933'de Kaşgar'da Birinci Doğu Türkistan Cumhuriyeti'nin (Doğu Türkistan İslam Cumhuriyeti) ilanı ile sonuçlandı. Tarihsel olarak Türklere ait bu topraklarda kurulmuş modern ilk Doğu Türkistan devleti 1937'de ortadan kaldırıldı. Kısa süreli Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti'nin ardından Çinli bir savaşbeyi Doğu Türkistan'ın

⁹ Simon Saradzhyan, ISIS on the Move: Russia's Deadly Islamist Problem, U.S.-Russia Initiative to Prevent Nuclear Terrorism, (April 29, 2015).

¹⁰ University of Maryland's Global Terrorism Index-2014.

kontrolünü ele geçirdi. 1943 yılında merkezi Kaşgar olmak üzere bir İslam Cumhuriyeti kuruldu. Yeni devlet kendi durumunu düzenlemekle meşgulken, Rusya Doğu Türkistan'a (burada bulunan Çin valisi Şın-Şı-Say'a yardım maksadıyla) modern silahlarla donatılmış bir askeri birlik yolladı. Rus kuvvetleriyle Şın-Şı-Say, Doğu Türkistan hükümetini dağıttı. Rus kuklası olan General Şın, 360 bin kişiyi tutukladı. İkinci Dünya Savaşı'nda Rus kuvvetleri geri çekildi. 1943 yılında onların yerini Milliyetçi Çin alınca Rusların planı bir kez daha değişti.

İkinci Dünya Savaşı döneminde, Rusya'dan silah yardımı alan Uygur Türkleri, 1944-1949 arasında Sincan'ın kuzeyinde bugünkü İli Kazak Özerk Bölgesi'nde Sovyetler Birliği'nin desteğiyle İkinci Doğu Türkistan Cumhuriyeti'ni kurdular. Mao'nun güçleri karşısında yenilince Milliyetçi Çin komutanı ülkeyi komünist Çinlilere teslim etmişti. Çin komünist olunca Rusyaların Çin politikası gene değişti. 1949'da Çin-Rus Anlaşması üzerine Doğu Türkistan Devlet Başkanı ve 37 kişilik heyet görüşmeler yapmak üzere Moskova'ya çağrıldı. Heyetin tamamında yer alan kişilerin boyun ve belleri kırılarak öldürüldükten sonra bindirildikleri uçak havada patlatılıp, uçak kazası süsü verildi. Aynı yıl, Doğu Türkistan'ı işgal eden Çin, o zamandan beri 15 milyon bebek-çocuk ile 2.5 milyon yetişkin Türkü yok etti. 20 Eylül 1949 tarihinde Doğu Türkistan, Komünist Çin zulmü altına girdi. 1 Ekim 1955'te Sincan Eyalet statüsünden çıkarılarak Özerk Bölge olarak ilan edildi. 1949'dan beri bölgede birçok defa etnik çatışmalar meydana gelmiştir. Çin hükümeti ülkeyi etnik gruplara bölerek belli bölgelere ayrıcalık hakları tanıyan "Milli Bölge Özerkliği" siyasetini izledi. "Millet Tanımlama İşlemleri" çalışması ile Hanlar ve 55 azınlık grubuna resmî statü verildi. Hanlar dışındaki etnik gruplara ayrılan "Bölgesel Özerklik" alanında kendi dilini kullanma, belli bir miktarda mülkiyet, belli bir ölçüde emniyet ve milisi teşkil etme, bölgede geçerli olan kanunları çıkarma ve eğitimde kontenjan hakkı verildi. Aslında, Çin komünistleri, çok ince bir planla aşağıdan yukarıya doğru milli özerklikler kurdular. Mesela Doğu Türkistan sınırları içerisindeki bölgesel otonomileri önce Kazak, Kırgız, Döngen, Moğol, Tacik ve Şiveler arasında paylaştırdılar, sonra Uygurlara otonomi verdiler. Uygurlar Doğu Türkistan genel nüfusunun büyük bir bölümünü oluşturmalarına rağmen, yerel otonom sistemi içerisinde söz sahibi olamadılar. Çin, özerk bölgelerde yönetim tabakalarını genişleterek Han nüfusu yerleştirmek suretiyle otonomi hakkına sahip milletlerin gücünü dağıttılar, yetkilerini böldüler. Çin, 1964'den itibaren sistematik bir şekilde Doğu Türkistan Ordusunu lağvedip, kültürel devrimle asimilasyon uyguladı. Hemen hemen yarısı Çin içine zorla göç ettirilen Uygurlar, Osman Batur gibi komutanlarla savaşa devam ettiler. 1952 yılında Osman Batur'u yakalayan Çin ordusu, onu parçalara ayırarak öldürdü. Çin, 1953'de BM'ye daimi üye olabilmek için, Batının baskısı üzerine Doğu Türkistan için otonom kavramını kabul etti.

Doğu Türkistan'da 1990'ların sonundan 2008 başına kadar olan dönemde durum göreceli olarak sakin olmuştur. Çin'de Doğu Türkistan İslami Hareketi ve Türkistan İslami Partisi, Uygur Türkleri arasında oldukça örgütlü bir yapıya sahipti. Doğu Türkistan İslami Hareketi'nin yalnızca 1990 ve 2000 yılları arasında kısa bir süre varlığını sürdürdüğü ve lideri Hasan Mahsum'un Veziristan'da Pakistan ordusunun bir operasyonu sırasında öldürülmesinden sonra yok olduğu söyleniyor. Türkistan İslami Partisi ise 2005'te onun devamı niteliğinde bir örgütlenme olarak ortaya çıktı. Bu örgütün Kuzey Veziristan'da Mir Ali yakınlarında üslendikleri düşünülmüyor. Hareketin Pakistan Taliban'ı ve Özbekistan İslami Hareketi ile yakın ilişkileri olduğu biliniyor. 2008 yılı Mart ayında Doğu Türkistan'daki Müslümanlar ve Tibet'teki Budistler, Ağustos ayında Pekin'de yapılacak 2008 Yaz Olimpiyatları

dolayısıyla, kendilerinin Çin işgali altında olduklarını çeşitli eylemlerle dünya halklarına hatırlatmaya başlamışlardır. 2008 yaz aylarında patlak veren Urumçi olayları bir dönüm noktası oldu ama tam olarak neler yaşandı bilemiyoruz. Bunun en büyük nedeni, Çin'in bölgeden her tür iletişimi kapatması ve internete bile izin vermemesidir. Çinli yetkililer bu olaylarda 156 Uygur Türkünün öldüğünü kabul etse de, doğru rakam bunun muhtemelen 3-4 katıdır. Türkiye'de Uygur Türklerine ait dernekler yaptıkları açıklamalarda en az 500 kişinin öldüğünü söyledi. Binlerce yaralı ve bir o kadar da tutuklu bulunduğu Çiniler tarafından da kabul edildi. Yayınlanan fotoğraflarda elinde çivili sopalarla Çinli erkeklerin Urumçi sokaklarında dolaştığı görüldü. Türkiye'deki çeşitli Uygur Türk derneklerinin açıklamalarına göre, Çin'in güneyindeki bir sanayi şehri olan Guangdong'da bir fabrikada Türklerin kaldığı yatakhane Çin polisi ve yerel halk tarafından basılmış, yüzlerce Uygur Türkü öldürülmüştür (Resim 1). Bu olayları Urumçi'de protesto eden Türklerin üzerine ise otomatik silahlarla ateş açılmış, açık katliam ve peşi sıra etnik temizlik bugün de yaşanmaya devam ediyor.

Resim 1: 2008 Urumçi Olaylarında Öldürülen Uygur Kardeşlerimiz

Türk Dünyası ve Avrasya Savaş Sahnesi..

19. yüzyılın Büyük Oyununun merkezi Türk Dünyası ve Avrasya olmuştu. Önce Rusya, İngiltere ve Çin bu bölge için mücadele etmişler, sonra Japonya da oyuna katılmıştı. 21. yüzyılda ise aynı sahneye bırakılan yerden dönülüyor. Sıcak bölgeler sırası ile İran, Kafkasya, Rusya, Çin'i çevreleyen Doğu Türkistan, Tibet, İç Moğolistan, Mançurya, Hong-Kong, nihayetinde Çin ve Hindistan. Şimdi BAP'a geçmeden önce bu sıcak bölgelerdeki durumu tek tek inceleyelim. Ancak, bu çalışmada Rusya, Kafkasya ve İran ile ilgili bölümlere odaklanmayacak, Doğu Türkistan ve diğer sıcak bölgeler ile devam edeceğiz. Çin sömürgeciliği 1950'den bugüne kadar dev gibi ülkeleri yuttu; Mançuların ülkesi Mançurya (1945), Moğolların yurdu İç Moğolistan (1947), Türklerin vatanı Doğu Türkistan (1949) ve Tibet (1950).

Çin malı vatanseverlerimizin toprak bütünlüğünü savunduğu Çin, bugün dünyanın en büyük toplu sömürge imparatorluğudur.

Çin, Doğu Türkistan'da kendisine sadık Uygurlardan bir zengin tabaka oluşturmuştur. Çin'e gittiğinizde onlarla karşılaştırılıyorsunuz ve size her şey cennet gibi gösteriliyor. Çin Halk Cumhuriyeti, işgali altındaki ülkelerde doğal kaynaklarını sömürürken, kontrolü daima elinde tutmak için Han Çinlileri buralarda yoğun olarak bulundurmışlardır. İdare etme ve karar verme mevkileri hep Çinli yöneticilerin elinde olmuştur. Adı sözde halk cumhuriyeti olan ve Han Çinlilerinin egemenliğinde olan Çin, bir uluslar hapishanesidir. Çin, bu sözde özerk bölgelere Han Çinlisi göçmenler yerleştirerek, doğum kontrolü ile azınlık durumuna düşürmeye ve asimile etmeye çalışan, emperyalist bir devlettir. Çin'de işgal altındaki bölgelerin halklarının hiçbir söz hakkı yoktur. Bu bölgelerdeki özerk cumhuriyetlerdeki yetki, Çinli yöneticilerin ellindedir yerli yöneticiler vitrinlik olarak kullanılan kuklalardır. Çin içinde 100 milyon kadar Müslüman olmakla birlikte, bunlardan bir ortak kimlik çıkması mümkün gözükmemektedir.

Doğu Türkistan;

1950'lerden beri pek çok Uygur başka ülkelere göç etti. Doğu Türkistan'da resmi rakamlara göre 17-18 milyon, gayri-resmi rakamlara göre ise 30 milyon Uygur yaşıyor. Buna 20 milyonluk Uygur diasporası da eklenmelidir. Türkiye'de 350 bini İstanbul'da (daha çok Zeytinburnu'nda) olmak üzere 500 bin Uygur yaşıyor. Ne Türk halkı ne de uluslararası kamuoyu burada devam eden çatışmalar ve yapılan vahim insan hakları ihlalleri hakkında en ufak bir haber yer alamıyor. Sadece Doğu Türkistan'da değil Türkiye'de bile Doğu Türkistan bayrağı kullanmak hala yasaktır. Çin'de her Türkistanlı, adam başına bir raportör konacak şekilde sıkı kontrol edilmektedir. Çin'deki 56 millettten 14'ü Müslüman ve zannedildiği gibi Müslüman nüfusun çoğu Özbek, Uygur veya Kazak değil. Safkan Çinli olan Huy'lar ülkedeki Müslüman nüfusun yüzde 90'ını oluşturuyor. Çin, Doğu Türkistan'ı kaybettiği takdirde hem Pekin'in Türkistan ve Kafkasya'dan enerji aktarma yönündeki stratejik planı boşa gidecek, hem de ülke güvenliği tehdit altına girecektir. Bu bağlamda, Doğu Türkistan Çin'in ulusal güvenliği için vazgeçilmez bir konumdur. Asya'nın Avrupa'ya yürüyüşü Doğu Türkistan'dan başlar¹¹. Petrol, uranyum, altın, doğalgaz gibi stratejik kaynak zenginliğine sahip olan bu bölge, Çin'deki yeraltı zenginliklerinin büyük bir bölümünü teşkil etmektedir. Tüm bu kaynaklara rağmen Doğu Türkistan'daki Türkler yoksulluk içinde yaşamaktadır. Bunun başlıca sebebi ise % 85'i Doğu Türkistan'dan temin edilen hammaddelerin Çin'e taşınması ve buradaki sanayi tesislerinden elde edilen gelirin Pekin'e aktarılmasıdır. Kurulan sanayi işletmelerinde ise Çin'den getirilen Çin vatandaşları çalıştırılmaktadır. Neticesinde bölgedeki Türklerin işsizlik sorunu da gün geçtikçe artmaktadır. Ancak, Soğuk Savaş sonrası Doğu Türkistanlıların akrabası olan Batı Türkistan'daki Türk Cumhuriyetlerinin bağımsız olması, dünyanın yeni bir düzen arayışı ve ekonomi ile teknoloji alanındaki küreselleşme süreci Doğu Türkistanlılar için yeni bir fırsat yaratmıştır. Doğu Türkistan sorunu artık Çin'in iç işi olmaktan çıkmakta ve uluslararası bir sorun haline dönüşmektedir.

Günümüzde Doğu Türkistan'da 16 şehir ve 86 ilçe mevcut olup, Çinliler bu toprakları 1 merkezi şehir, 8 vilayet ve 5 özerk ilçeye bölerek idare etmektedir. Büyük Türkistan, Avrasya'nın olduğu kadar dünyanın da odak noktası; Rus, Çin ve Hint

¹¹ Yücel Tanay, Çin Sömürgesi Doğu Türkistan, Tibet, İç Moğolistan, Mançurya, ursad.org, (8 Şubat 2017).

toplumlarının düğüm bölgesidir¹². Ama Turan ülkesi yapay sınırlarla bölündü. Haritalarda, Büyük Türkistan'ın yerinde Doğu Türkistan, Kazakistan, Özbekistan, Türkmenistan, Kırgızistan, Tacikistan ve Kuzey Afganistan olmak üzere yedi ülke görülür. 11 Eylül 2001'den sonra Çin yönetimi, Doğu Türkistanlı Müslümanları, "ayrılıkçı", "terörist" veya "karşı-devrimci" olarak nitelendirmek için zemin buldu. Doğu Türkistan'da 145 hapishane ve 30'dan fazla da toplama kampı açtı. Terörizmle mücadele bahanesi ile Doğu Türkistan'da binlerce cami yıkıldı. Çin memurları, Amerikalılara ait Radio Free Asia'ya gururla bölgede Uygur gençleri toplama furyasını anlatıyorlar; 2016'nın Mayıs ayından itibaren bölgeye imamlar tayin etmiş, aşırılıkla mücadeleye başlamışlar. Doğu Türkistan'a gönderdikleri özel görevliler ile camileri gözetliyor ve yasakları çiğneyenleri tespit ediyorlarmış¹³. Doğu Türkistan'da çocuklara dini eğitim ve terbiye vermek, onsekiz yaşın altındakilere Kur'an-ı Kerim vermek yasak. Pekin tarafından gönderilen özel görevliler, köy buluşmaları organize ederek, şüphelendikleri ve şikayet edilen evlere baskınlar yapıp, aramalar yapıyorlar. Dünya Uygur Kongresi'ne göre, Çin, 'hashar' adıyla geleneksel baskı ve zulüm metotlarını yeniden uygulamaya başladı. Her Uygur ailesinden en az bir genç, günde oniki saat ücretsiz yollarla çalıştırılıyor. Buna uymayanlara para cezası kesiliyor veya otuz gün hapse atılıyor. Zorla çalıştırılan gençler kamplarda kalıyor ve çalışma süresince Komünizm dersleri alıyorlar. Çin, özgür dünya ile iletişimi kesilmiş Doğu Türkistan'da akrabalarımıza işkence ve baskıya devam ediyor. Özetle, güvenli enerji ve ticaret yollarının darboğazındaki Çin için Uygur meselesi istikrarı ve güvenliği için ciddi bir tehdit algısı oluşturuyor. ABD ile küresel rekabetin Orta Asya'da savaşa dönüşme potansiyeli, Uygur meselesine çok ciddi kilit bir boyut kazandırdı. Bu nedenle, Doğu Türkistan, Çin'in otoriter rejiminin en fazla hissedildiği ve buna karşı da en ciddi direnişin yaşandığı bir bölgeye dönüşerek iç tehdit algılamasının merkezine yerleşti.

Tibet;

Tibet, tarihsel kaynaklara göre 7. yüzyılda ortaya çıkan bağımsız bir krallıktır. Kurulmasının ardından Orta Asya'da önemli bir güç merkezi haline gelmiş olan Tibet, 13. ve 18. yüzyıllarda Moğol etkisi altına girmiştir. 1904 yılında, askeri bir güç tarafından korunan İngiliz Diplomatik Heyeti başkent Lhasa'ya zorla girmiştir. İngilizler bölgeye müdahale etme nedenlerini, Rusya'nın Tibet'i kontrol altına almaya çalıştığı ve Tibet ordusuna silah sağladığı şeklinde açıklamışlardır. Çin'deki imparatorluğun çöküşüyle beraber Tibet, 1913 yılında Dalai Lama'nın yayınladığı bir beyannameyle bağımsızlığını ilan etmiştir. 1949 yıllarında Komünist Çin ordular Tibet'e akın etmeye başladığında, Tibet Hükümeti Çin ordularını durdurabilmek için BM'den yardım talebinde bulundu. Ancak, İngiltere ve Hindistan'ın tavsiyesi ile; BM daha büyük bir saldırıyı tetiklememek için Tibet'e herhangi bir yardımda bulunmadı. 24 Ekim 1950'de Çin, ulusal savunmasını güçlendirmek gerekçesi ile Tibet'i işgal etti. Çin, Tibet'e özerlik statüsü verdi ancak Tibetliler, defalarca ayaklandılar. Tibet'in dini ve siyasi lideri Dalai Lama 1959 yılında Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı bir ayaklanma başlattı. Olaylara müdahale etmek isteyen Çin askerleri binlerce Tibetlinin ölümüne sebep oldular. Tibetli keşişlerin Çin'e karşı başlattıkları bu isyan Dalai Lama'nın Hindistan'a sürgüne gönderilmesine neden oldu.

Tibet'in nüfusu 4 milyon kadar olup, yüksek yaylalarda dağınık bir şekilde yaşamaktadırlar. Çin, bu bölgeyi ele geçirerek politik bir özerklik verdiğini, Tibet'in

¹² Tanay, a.g.e., (8 Şubat 2017).

¹³ Veyis Güngör, Doğu Türkistan'da İnsanlık Dışı Zulüm Devam Ediyor, maarip.org, (14 Ocak 2017).

yalnızca 1913-1950 yılları arasında Çin'in politik nüfuzundan çıktığını, bölgenin tarihi olarak Çin'e ait olduğunu iddia etmektedir. Tibetlilerin kendilerini hiçbir zaman Çinli olarak düşünmedikleri gibi, Çinliler de Tibetlileri Çinli olarak saymamışlardır (Çin yıllıklarında "barbarlara" göndermeler yapılmıştır). Tibet'in kültür ve zenginlikleri "kültürel bir soykırım"a tabi tutuldu. Tibetlilikten önce Çinli kimliğini taşıdıkları hatırlatılan Tibetliler, mecburi hâle getirilen vatanseverlik eğitimi sistemi içinde kültürel asimilasyon sürecine tabi olmaktadır. Tiananmen Meydanında olaylarında yaşandığı 1989 yılı içinde Lhasa Meydanı'nda Tibetli göstericileri kuşatan Çin Silahlı Polis Gücü (PAP), yüzlerce savunmasız öğrenciyi katletti. Tıpkı Tiananmen'de olduğu gibi kesin ölü sayısı öğrenilemedi. Çin yönetiminin bölgeye Han Çinlilerini yerleştirmesinden rahatsız olan Tibetliler, 2008 Mart ayında yeniden bir ayaklanma başlattılar. Olaylar sonunda bölgeyle iletişim kuran Batı medyası ölü sayısının 100 civarında olduğunu belirtmekteyse de Çinli yetkililer ölü sayısının 16 olduğunu açıkladı. ABD Temsilciler Meclisinin Demokratik Başkanı Nancy Pelosi, 21 Mart 2008 günü sürgündeki lider Dalai Lama'yı ziyaret etti ve uluslararası toplumdan Tibet'e karşı uygulanan politikaların kınanmasını istedi. Batılı ülkeler Tibet sorununu Çin'e karşı kullanabilecekleri bir koz olarak değerlendirdiler. Günümüz konjonktüründe hiçbir devlet, BM Güvenlik Konseyinin veto yetkisine sahip 5 ülkesinden biri olan Çin yönetimi ile ters düşmek istemedi. ABD hazinesinde yer alan büyük miktardaki Çin yatırımlarının varlığı Amerika'nın Tibet konusundaki tavrını belirleyen önemli bir faktör oldu. Bu nedenlerden dolayı, gittiği her yerde sempati toplayan Dalai Lama, beklediği desteği hiçbir ülkeden bulamadı. Devletler Tibet'i Çin yönetiminin bir parçası olarak gördü, Çin yönetimini insan hakları konusunda uyarmakla yetindiler. Özgürlük ve demokrasi söylemlerini ağızından düşürmeyen Batılı yetkililer, Tibet sorununda Çin pazarını kaybetmemek için sessizliğini bugüne kadar korudu.

Mançurya ve İç Moğolistan;

Çin tarihi 3000 yıllık bir süreci kapsamaktadır. Bu 3000 yıllık süreç, bozkır ve dağ bölgesindeki Türkler ve Moğollar ile güneyde Yangçe Nehri vadisinde yerleşen Çinliler arasındaki savaşların tarihini kapsamaktadır. Doğu Türkistan'ı da alan ve Tibet'in kuzeyinden başlayıp Kore'ye kadar uzanan Kuzey Çin bölgesi sanıldığı gibi Çin coğrafyası değildir. 20. yüzyılda Türkiye'ye göç etmiş Orta Asya Türk halklarının çoğu Çin ve Rus esaretinden kaçmıştır. Çin, Doğu Türkistanlıları, Tibet ve İç Moğolistan'ı sürekli olarak baskı altında tutmaktadır. İç Moğolistan'daki Moğolların iki milyon civarında nüfusları vardır. Mançurya'daki 9 milyondan fazla nüfusa sahip olan Mançular, 2000 yılı aşkın bir geçmişe sahiptir. Mançuların kendi dili ve yazısı vardır. Mançu dili, Altay dili ailesine aittir. Mançurya, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuzeydoğu bölümüdür ve hızla Çinlileştirilmektedir.

Hindistan;

Hindistan M.S. 5. yüzyıldan 1858 yılında başlayan İngiliz sömürge yönetimi dönemine kadar Türklerin idare ettiği bir ülkedir. Genel inanç Türklerin Orta Asya'dan çıkan üçüncü büyük kolu olan ve Hindistan'a giden Türklerin kurduğu Babür İmparatorluğu'nun burada eridiğidir ama Prof.Dr.Musa Taşdelen'e göre, Hindistan'da hala 100 milyona yakın Türk yaşıyor¹⁴. Hindistan'da yaşayan Müslüman sayısı resmi rakamlara göre 151 milyon, gayri-resmi ise 400 milyon civarındadır. İngilizler, bu topraklarda çok büyük soykırımlar ve katliamlar yaptılar. Hindistan'daki İngiliz sömürge gücünün merkezi Delhi idi. Delhi Eski ve Yeni Delhi diye iki kısımdan oluşmaktadır. Eski Delhi Babür Türklerinin oluşturduğu kısımdır. Türk eserlerinin

¹⁴ Musa Taşdelen, Hindistanda 100 Milyon Türk Var, haberler.com, (15 Aralık 2013).

büyük çoğunluğu buradadır. Yeni Delhi ise İngilizlerin sömürge yönetimini oluşturduğu kısımdır.

Mahatma Gandhi; “Hindistan bir anadır. Onun iki evladı vardır. Bunlar Hindular ve Türklendir” diyerek Hindistan’da birliği sağlar. Soykırımcı İngilizlere karşı sivil direniş hareketini başlatır. Bu, dünyada İngiliz sömürgeci zihniyetine karşı en büyük sivil direniştir. Direniş süresince İngilizler 25 milyonun üstünde Hintli ve Türkü katlederler¹⁵. Dünya tarihinin en acı soykırımlarından biri yaşanır. İngilizler, binlerce yıl Türk hâkimiyetinin olduğu Hindistan’da Türk ismini bir tane bile kalmayacak şekilde yok eder. Babür Türklerinin adını “Mugal” olarak değiştirerek “Babür” ismine dahi tahammül edememişlerdir. Ancak, Türk eserleri her şeye rağmen ayakta kalmayı başarmıştır. Sonunda Gandhi, 1947’de Kızıl Kale’de bağımsızlığını ilan eder ve sömürgeci İngilizleri Hindistan’dan kovar. Ancak, 1948’de fanatik Hintliler tarafından öldürülür. Delhi’de yakılarak külleri Ganj nehrine atılır.

Resim 2: Thun-Hunza Kızı

Açıklama: Çin, Pakistan, Hindistan arasında 115 yıl bağımsız yaşamış Ay-Yıldız bayraklı Türk Hun devleti olan Thun-Hunza’dan bugünün bir Türk kızı.

İngilizlerin, Hint-Moğol veya Mugal İmparatorluğu diyerek Türk kimliğini gizlemeye çalıştığı Babürlülerin torunları bugün Hindistan ve Pakistan’da yaşamaktadır. Geniş bir alana yayılmış olan Mugal Türkleri, Pakistan’ın Sind ve Pencap Eyaletlerinde, Jammu-Keşmir’de, ayrıca Hindistan’ın Uttar Pradeş, Karnataka, Andra Pradeş, Delhi, Gucarat, Madhya Pradeş, Tamil Nadu ve Bihar bölgelerinde dağınık biçimde yaşamlarını sürdürüyor.

Büyük Avrasya Projesi..

Ortadoğu’da BOP gittikçe daha olgun bir safhaya doğru evrilirken, onu takip edecek Büyük Avrasya Projesi ile ilgili detaylar ortaya çıkmaya başladı. BAP’ın üç büyük hedefi sırası ile İran, Rusya ve Çin’dir. Batı istihbaratı kısa vade (2-5 yıl) için İran’a, orta vade (5-15 yıl) için Rusya’ya, uzun vadede (15-25 yıl) ise Çin’e hazırlanıyor. Halen devam eden BOP’ta Suriye ve Irak ile ilgili hesaplar netleşti. İran ile ilgili düğmeye zaten 4-5 yıl önce basıldı. Güney Azerbaycan’ın özgürleşmesinden sonra çatışmalar Kafkasya’ya sıçrayacak ve yeni çatışma eksenini Rusya’yı

¹⁵ Orhan Gedikli, Hindistan’da Türk İzleri, Ufuk Ötesi, (Kasım 2008).

parçalamayı hedefliyor. Tıpkı Ortadoğu'da Birinci Dünya Savaşı sonrası kurulan "istihbarat devletleri" gibi bölgede ki suni devlet yapıları ile yeni bir düzenlemeye gidilecek. Bu arada, Yeni İran'ın kurulması sonrası Ortadoğu'nun en çarpıcı yanı Suudi Arabistan'ın parçalanacak olması. Şu an ne mi yapılıyor? Bu coğrafyalara IŞİD diye bildiğimiz savaşçılar Avrasya'ya taşınıyor. Yani "böcek yiyen böcek" stratejisi ile silahlı savaşçılara kâh "terör örgütü", kâh "özgürlük savaşçısı" rolü verilerek yeni çatışmaların sahnesi hazırlanıyor. Orta Asya'da Tacikistan İslamcı Rönesans Partisi, Özbekistan İslamcı Hareketi, İslamcı Cihat Birliği, Tehrik-i Taliban (Pakistan) gibi radikal İslam gruplar var. Çin ile ilgili senaryolara gelince, Batılı istihbarat servisleri bunların hazırlığı içinde. Görev bölümü ise şu şekildedir;

- Hong Kong (İngiliz Mİ6),
- İç Moğolistan (Alman istihbaratı),
- Mançurya (Japonya),
- Tibet (ABD) ve
- Doğu Türkistan (ABD).

Harita 3: Çin'in 1945 Sonrası İşgal Ettiği Topraklar

Doğu Türkistan;

Çin'in en büyük korkusu Doğu Türkistan'da yaşayan Uygur Türklerinin isyan başlatmasıdır. Bu bölgede Uygurlardan başka Kazaklar ve Kırgızlar gibi Türk toplulukları da yaşıyor¹⁶. ABD; Uygur Türklerine destek veriyor ve Doğu Türkistan radyosu Radio Free Asia, Amerika'dan yayın yapıyor. 2004 yılında Washington'da kurulan **Sürgündeki Doğu Türkistan Hükümeti**'nin Başbakanlık görevine, 2009 yılında İsmail Cengiz getirildi. Hükümetin Cumhurbaşkanlığı görevini ise Ahmet İgemberdi yürütüyor. Dünya Uygur Kurultayı'nın merkezi Amerika'dadır. Dünya Uygur

¹⁶ Ömür Çelikkönmez, Olası ABD Çin Savaşında Doğu Türkistan, maarip.org, (16 Aralık 2016).

Kurultayı çatısı altında, Çin'in Doğu Türkistan'daki katliamlarına dikkat çekilmeye çalışılıyor. Günümüzde en popüler liderleri, Türkiye'nin sığınmasına izin vermediği Rabia Kadir, Çin tarafından bir numaralı devlet düşmanı ilan edildi. 2004 yılında, Norveç tarafından 'Rafto Barış Ödülü', Rabia Kadir'e verildi. 2006 yılında ise Nobel Barış ödülüne aday gösterildi. Aynı yıl, Dünya Uygur Konferansı başkanı oldu. Dünya Uygur Kongresi Başkan Yardımcısı, Türk vatandaşı Seyit Tümtürk.

Doğu Türkistan İslami Hareketi'nin; Güney Asya, Orta Asya ve Batı Asya gibi bölgelerde faaliyet gösterdiği ve çok sayıda uluslararası İslami örgütle işbirliği yaptığı biliniyor. Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) oluşturulurken, Orta Asya ve Uzakdoğu Asya'da bağımsızlık talebinde bulunan İslami örgütlerle mücadele etmek hedeflenmişti. ŞİÖ konsepti, her şeyden önce saldırgan milliyetçilik ve ayrılıkçılığın önlenmesini öngörüyor ve her iki tehdit algısı da Türklere ve Asya'daki Müslüman halklara yönelik¹⁷. Çin'in batısındaki Uygur Türkleri bölgesinde faaliyet gösteren "Doğu Türkistan İslam Hareketi" elemanları Suriye'deki Selefi gruplara katılarak birlikte savaştılar. Çin yönetimi, Uygur bölgesindeki silahlı güçlerin Çin'de saldırı düzenlemek için IŞİD'den eğitim almak üzere ülkeden ayrıldıklarını iddia ediyor¹⁸. Sincan Özerk Bölgesi'nde yaşanan sosyal ve siyasal baskılara karşı faaliyet gösteren Türkistan İslam Partisi'ne (TİP) bağlı grupların Suriye sorumlusu İbrahim Mansur, Suriye'de sıcak bir savaş yaşansa da göç ettikleri coğrafyanın Çin'deki durumdan daha tercih edilebilir olduğunu belirtti. 1988'de kurulan TİP'in kadrolarınının 1997'de Afganistan'a sığındığını anlatan Mansur, El Kaide ile bağlantılarının olmadığını savundu¹⁹. 2012'den bu yana silahlı üyelerini Suriye'ye gönderdiklerini anlatan Mansur, Esat yönetimine karşı muhaliflerle dayanışma içinde olduklarını, IŞİD'e karşı da mücadele ettiklerini vurguladı. Mansur, muhaliflerin kontrolündeki bölgelerde Özgür Suriye Ordusu ve İslami Cephe ile koordinasyon içerisinde olduklarını ancak müstakil olarak hareket ettiklerini belirtti.

Doğu Türkistan'da sıcak çatışmalar yaklaşık 10 senedir devam ediyor ve Kaşgar ve Hotam şehirlerini hedef alıyor. Bu iç savaşta, Doğu Türkistan cephesinde 2 milyon savaşçı var. Bunların sadece 350 bini Uygur, geri kalanı ABD tarafından Suriye'den toplanan, IŞİD'a katılmış Endonezyalı, Afgan, Pakistanlı, Hintli savaşçılar. Halen Suriye ve Irak'ta 35 bin kadar Uygur savaşçı eğitim almış durumdadır. Özetle, ABD geceleri Musul ve başka yerlerden helikopterle topladığı IŞİD savaşçıları Avrasya'ya nakletmeye başladı. Peki, bunlar nereye gidiyor? Hindistan-Çin sınırından kuzeyde Kazakistan'a kadar olan geniş bir çemberin kenarlarında kamplar kuruluyor. Ana üsleri; Afganistan, Kazakistan ve Hindistan içlerindedir.

Doğu Türkistan senaryosu bazı Avrasya ülkelerinden de destek aldı. Kazakistan, Kırgızistan ve Türkmenistan, "Doğu Türkistan" isminden rahatsız idi. Kazakistan'ın itirazı üzerine devletin adı "Doğu Türkistan" yerine "**Demokratik Uygur Cumhuriyeti**" olarak değiştirildi. Yani Batılılar da bu adı kabul etti. 1976'da Çin, BM'de devlet olarak tanındığında kendisine bir anlaşma imzalatılmıştı; 1915'den itibaren yaptığı bütün anlaşmaları kabul etmek. İşte bu madde gereği, Doğu Türkistan'a 2026 yılında yani 50 yıl sonra Çin işgalinden resmen kurtulma hakkı doğuyor. Doğu Türkistan yöneticileri Filistin'in yolunu izleyerek BM'den berat almaya, bağımsızlığı talep etmeye hazırlanıyor. Çin, tek çocuk uygulaması, göç ve Şiileştirme ile Türklüğü silmeye çalışıyor.

¹⁷ Ömür Çelikdönmez, Doğu Türkistan İslami Hareketi Şanghay İşbirliği Örgütü'nü Tehdit Ediyor! timeturk.com, (18 Şubat 2014).

¹⁸ Ömür Çelikdönmez, Müslüman Uygurlar Çin'in kızıl zindanlarında! gokbayrak.com, (12 Aralık 2014).

¹⁹ Anadolu Ajansı, Doğu Türkistan Suriye'den Kötü, (01 Aralık 2014).

İran;

İran ile ilgili plan; konvansiyonel savaş planının yanında iç savaş ile İran'ın kuzeyi yani Güney Azerbaycan'ı koparmayı amaçlıyor. Ancak Güney ve Kuzey Azerbaycan dini nedenlerle bir araya gelemez, iki ayrı devlet olacaklar. Güney Azerbaycan Özgürlük Hareketi'nin başkanı Kanada'da yaşayan ve ABD-Kanada istihbaratı tarafından desteklenen Firuz Direnci. Şu an Güney Azerbaycan elitlerinin Batıya taşınma süreci devam ediyor. ABD, bu bölgeye ambargoya koymadı. Senaryonun alt yapısı tamamlanmak üzeredir. İran'ın son 10 yılda gücünü Ortadoğu içine oldukça yaymış olması önemli bir zafiyet olarak değerlendiriliyor.

Ortadoğu'nun Geleceği ve Yeni İslam;

1800'lerde Cemalettin Afgani ile başlayan oradan Pakistan, Mısır, Türkiye'ye yayılan İngilizlerin ürünü İslamcılığının amacı, çıkarlarına uygun olmayan ülkelerde gericiler ile ayaklanmak çıkararak rejimi devirmek ya da zor durumda bırakmaktır. Türkiye'de Said-i Nursi de bu işe yaradı ve Musul-Kerkük'ü kaybetmemize neden oldu. İran ve Mısır'da da gericiler darbe işlerine, Batı planlarına itiraz edenlerin alaşağı edilmesine yaradı. 1980'lerden sonra tezgâhlanan ikinci dalganın amacı, ılımlı İslam ile Müslüman ülkelerinin içine sızmak, ulusalcı laikler (Nasır, Musaddık, Kaddafi, Esat vb.) yerine İslamcılarını iktidar getirmek, radikal İslam (El Kaide, IŞİD) ile mezhep savaşını başlatarak ve Ortadoğu'daki tüm güç merkezlerini yok ederek, haritayı kendi çıkarlarına göre yeniden çizmekti. Ancak, gelinen süreçte Batı, Sünniliği ve Vahabiliği kontrol edemediğini gördü. Vahabilikten vazgeçilmesi ile Suudi Arabistan temelinden yıkılacak. Suudi Arabistan'ın dörde bölünecek parçaları Yemen, Mısır ve yeni İran'a verilecek. Kutsal yerlerde (Mekke ve Medine) oluşturulacak yapı ise Türkiye'ye önerilecek.

İslamcı projelerin mimarları, İngiltere'de Oxford ve Cambridge Üniversitelerinin İslam uzmanları ve İslam ülkelerinin davranışları üzerinde çalışan araştırmacılarıdır. Uzmanlaşma, Hindistan ile başladı ve bugün İslam ülkelerinden seçilen isimler İngiltere'de yaşıyor ve Avam Kamarasında bile yer alıyorlar. Şimdi İngilizler yeni bir İslam türü üzerinde çalışıyorlar. Şimdiki dalganın yeni İslam tipinde cihat'ı yollayıp, yerine Batı ile barışık ve batıya hizmet eden bir İslam projesi kurgulanıyor. Örneğin kadın ve erkeğin camide birlikte namaz kılacakları düşünülüyor. Çeşitli ülkelerde yeni tarikatlar üretiliyor. Bunların kuluçkası olacak vakıf üniversiteleri ve televizyonlar kuruluyor. Örneğin, Türkiye'nin Güneydoğusunda mantar gibi biten bazı vakıf üniversiteleri İngiliz paraları ile kuruldu ve yeni projeler için kuluçka vazifesi görecekler. Güneydoğu Anadolu'da yeni tarikatlar ortaya çıkıyor. İsimlerini saymıyoruz ama mesela Semerkand TV'ye dikkat diyelim. Yeni savaşlar ile yeni muhalif kesimler yaratılarak kimlikler tamamen yok edilip, yeni ama kültürsüz toplumlar oluşturulacak. Türkiye için Protestan İslam Ahlakı düşünülmüştü ama bu İslam dünyasında geri kalanında tutmayacağı için şimdilik yeni İslam'ın adı "**Ortodoks İslam**" olarak telaffuz ediliyor.

Kafkasya ve Rusya;

Halen %25'i Müslüman ve Türk olan Rusya'da bu oranın 2040'da %50'ye ulaşması bekleniyor. "Rusu kazırsan altından ya Kazak ya Tatar sözü çıkar" sözü bu anlamda söylenmiştir. Rus Genelkurmay Başkanı, Tuva Türkü'dür. Tuva Türkleri Rus-Çin sınırında yaşayan Şaman bir Türk koludur. Rus komutanların pek çoğu Tatar'dır. Asıl beyaz Rus nüfusu Ukrayna içinde ve Beyaz Rusya'da kaldı.

Ebulfeyz Elçibey zamanında Transkafkasya Projesi vardı; bir Kafkasya Konfederasyonu kurulacak bunun içinde Azerbaycan, Gürcistan, Ermenistan, Çeçenistan ile İnguşlar, Acarlar, Osetler gibi gruplar da olacaktı. Elçibey'in niyeti bunları daha sonra Türkiye ile entegre etmektir. Ancak, Ruslar bu projeyi bozmak için Elçibey, Petrosyan ve Şevardnadze'yi bir bir ortadan kaldırdılar. Rusya ve Kafkasya ile ilgili projeler için şimdilik susma hakkımızı kullanalım.

Konjonktür olarak bağımsız kalması mümkün olmayan Kırım'ın Rusya'da kalması şimdilik iyi oldu. Ukrayna'da kalsa idi, AB'nin burayı asimile etme ve adını değiştirme projesi vardı. Rusya, Kırım'ı özerk bölge olarak tutmakta ve Tatar Türklerine özel haklar verdi. Tatarca resmi dil oldu. Kırım bölgesi başkan yardımcısı Türk ve Anayasa Mahkemesi üyeleri içinde Türkler var. Rusya içinde bir milyondan fazla Tatar Türkü var ve bunlar da Kırım'a zamanla dönecek, kısaca ileride özgür olabilirler.

Dünya, 25 yıldır Sovyetler Birliği'nin çöküşünün sonuçları ile uğraşiyor ve ne Batı eski Sovyet coğrafyasına kendini uyarlayabildi ne de Ruslar dünyanın geri kalanı ile ilişkilerini bir düzene koyabildi²⁰. Rusya, eski imparatorluğunun yeni bir versiyonunu, eski Sovyet topraklarında yeni bir kontrol sistemi kurmak istiyor. Bu kadar geniş bir coğrafyaya yayılmış olan Rusya etnik olarak Rus olmayan pek çok halkı bünyesine katmıştır. Bu coğrafi genişlik yanında nüfusun alt yapı sorunları çözemediğinden zayıf bir ekonomi ortaya çıktı ama bu durum Rusya'yı büyük bir güç olma gayretinden alıkoymamıştır. 2024'e kadar Putin başta kaldığı sürece Rusya'nın iç meselelerine çok fazla eğilmeyecek, komşularına dayılanmaya devam edecektir. ABD eski savunma bakanı Bob Gates'in dediği gibi; "Putin, Rusya'nın geleceğinin değil geçmişinin, kaybedilmiş bir imparatorluğun, kayıp zaferlerin ve gücün adamıdır²¹."

Hedef, önce İran'ı sonra Çin ve Hindistan'ı dağıtmaktır. Çin etrafındaki çatışma bölgeleri; Tibet, Doğu Türkistan, İç Moğolistan, Hong Kong, Mançurya olarak seçildi. İngiliz proje yapıyor, Yahudi parayı buluyor, ABD operasyonel alet kutusunu oluşturuyor. Yani bu işler küresel sermayenin parası, İngiliz'in aklı, Amerika'nın kasları ile yürüyor. İngiltere ve İsrail, Fergana Vadisi'nden Kafkasya içlerine İslamcı akınını yönettiler. İkinci bir üs bölgesi Çin'e karşı hazırlanan, Hindistan'da Raca bölgesindeki Müslüman Türkler. IŞİD özellikle Tacikistan ve Özbekistan'da var, Özbekistan içinde de 14-15 milyon nüfusu olan Karakalpaklar bölgesinde yuvalandılar.

Çin-ABD Savaşı Stratejileri ve Melez Savaşlar...

ABD ile Çin arasında öngörülen savaş çok uzakta değil. Çin'in, Güney Çin Denizindeki adalara üs inşa ederek, egemenlik hakkı iddiasına başta ABD olmak üzere bölge ülkeleri karşı çıkıyor. Filipinler, konuyu Lahey'deki Uluslararası Tahkim Mahkemesi'ne taşımıştı. Lahey'deki mahkeme, 12 Temmuz 2016'da açıkladığı kararda, Çin'in Filipinler'in egemenlik haklarını ihlal ettiğine ve suni adalar inşa ederek, Güney Çin Denizi'ndeki mercan kayalıklarına büyük zarar verdiğine hükmetmişti. Ancak Çin "mesnetsiz" olarak tanımladığı kararı kabul etmiyor. Öte yandan, Brunei, Malezya, Filipinler, Tayvan ve Vietnam da bölgede hak iddia ediyor. ABD'nin Pasifik Filosu Komutanı Amiral Harry Harris, ülkesinin Güney Çin Denizi'ndeki faaliyetleri konusunda gerektiğinde Çin'e karşı koyacağını söyledi.

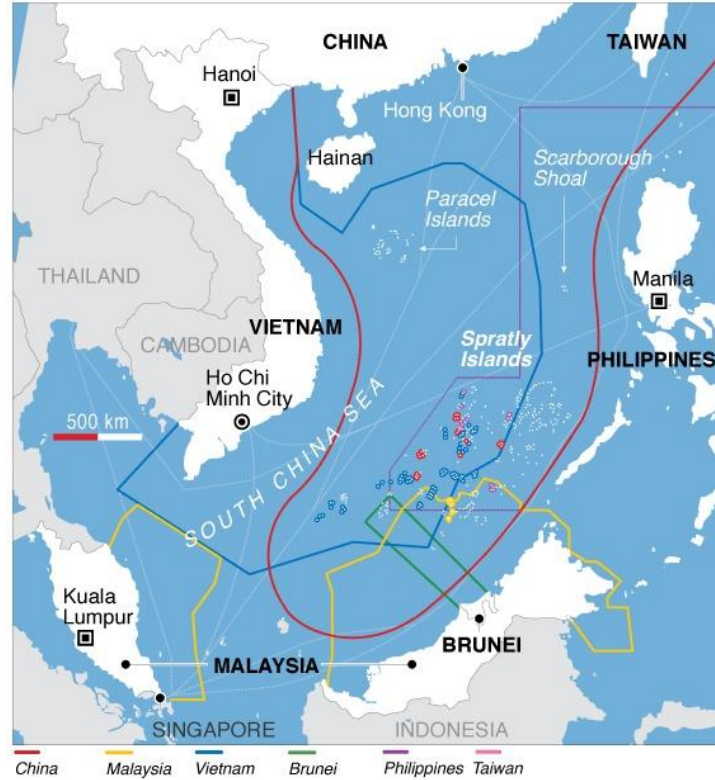
²⁰ Lilia Shetshova, Change or Decay: Russia's Dilemma and the West's Response, Carnegie Endowment for International Peace, (Washington, DC., 2011).

²¹ Robert M. Gates, Duty: Memoirs of a Secretary at War, Alfred A. Knopf, (New York, 2014), p.532.

Amerikalı muhalif siyaset bilimcisi ve yazar William Blum, ABD'nin kudurmuşçasına, askeri silahlarla, gelişmiş uçaklarıyla, donanma filolarıyla ve Japonya, Güney Kore ve Filipinler'in yakınındaki küçük Pasifik adalarındaki üslerden tutun Avustralya'daki yeni ve büyük askeri üsse kadar sayısız askeri üslerle Çin'i kuşattığından söz ediyor. William Blum'a göre; ABD'nin donanma filosu, uçak gemileri ve nükleer denizaltıları Çin'e yakın sularda devriye geziyor²².

Çin'in Geçit Yok/Alan Reddi (A2/AD²³) konseptine karşı ABD; Hava-Deniz Muharebe (ASB²⁴) ve abluka konseptlerini geliştirdi. Yani ABD'nin Çin ile savaş planı, Çin'in etrafında müttefikleri ile birlikte üç halka halinde abluka uygulamak. ASB, Çin'e yakın ilk ada halkasını yarmak için ABD hava ve deniz kuvvetlerinin birlikte kullanılmasını öngörmektedir. Askeri tırmanmanın nükleer bir savaşa yol açabileceği gerekçesi ile abluka, bir yıpratma savaşı içinde Çin'in ekonomik yönden çökertilmesini hedefliyor. Amerikanın savaş gücünün sinir sistemi uydular ve fiber optik veri linkleridir. Bunlarla kuvvetlerini koordine etmekte, güdümlü silahlarını hedeflerine yöneltmekte ve insansız Predator gibi hava araçlarına manevra yaptırmaktadır²⁵. Çin son yıllarda bu sistemi yok edecek anti-uydu lazerleri ve roketleri üretmekte, siber silahları üzerinde çalışmaktadır. Bütün bu hazırlıkların nedeni, Çin'in ABD ile savaş yapmak istemesi değil Batı Pasifik'te askeri denge kurarak ABD'nin güvenlik ortakları Japonya, Güney Kore ve Tayvan'a yeterli askeri destek vermesini önlemek, böylece bölgenin Finlandiyalaşmasını sağlamaktır.

Harita 4: ABD-Çin Savaşı'nın Çıkacağı Yer (Güney Çin Denizi)

²² William Blum/ <http://ozguruniversite.org/2016/11/23/amerikan-dis-politikasina-dair-goruslerden-bir-derleme-william-blum/>

²³ Anti-Access/Area-Denial.

²⁴ Air-Sea Battle.

²⁵ Andrew F. Krepinevich, Panetta's Challenge, Washington Post, (July 15, 2011).

Çin'in hayali Tayvan ile birleşerek Hong Kong'a benzer bir ekonomik patlama daha yaşamaktır. Askeri planları, Spratly adalarını savunmak ve Tayvan'ı nötralize etmek üzerinedir (Harita 4). Bölge ile ilgili bir gerginliğin başlaması ile birlikte Çin, Tayvan ve Spratly adalarından itibaren 1.000 km.lik bir bölgede deniz ve hava kontrol bölgesi deklare edecektir. Bu bölgeye giren herhangi bir gemi veya uçak (Çin denizaltıları, mayınlar, balistik ve cruise füzeleri ile) imha edilecektir. Çin Kara Kuvvetleri, Tayvan sahillerine çıkacaktır. ABD, Güney Kore ve Japonya'daki üsleri kullanamayacağını bunun yerine Tayland, Singapur ve Filipinlerdeki üslerden yararlanacağını hesaplamaktadır. Avustralya ve Yeni Zelanda da askeri nitelikte olmayan üs desteği sağlayabilir. Tayvan'daki ABD üsleri ise Çin'in güdümlü füze kuvvetlerinin menzili dâhilindedir. 2040 sonrasını bekleyen bu savaş için Çin, öncelikle ekonomik olarak ABD'yi yakalamayı hedeflemekte, bu yüzden şimdilik 'barışçı yükselme' stratejisi izlemektedir.

Batının hesabı; enerji ve ihracat sorunları ile köşeye sıkışacak Çin'in Doğu'da ABD ve müttefikleri ile bir savaş halinde iken Hong Kong, Tibet, Doğu Türkistan, Mançurya ve İç Moğolistan'da başlayacak melez çatışmalara dayanamayacağı şeklindedir. İran ve Rusya'dan başlayıp, Çin'e uzanan bu savaşların merkezinde olan Türkler, Anadolu'dan Moğolistan'a kadar uzanan bir şeritte hâlâ çoğunluktadır. Ancak, bu bölgedeki Türklerin birliğini sağlayıp tek bir devlete sahip olması Batı emperyalizm için de korkulu bir rüyadır. Bu yüzden, ABD'nin Orta Asya'da Türkler üzerinden Rusya ve Çin'e karşı bir hâkimiyet mücadelesine girmek gibi bir stratejisi bugüne kadar olmadı.

Sonuç

Olası bir ABD-Çin savaşında, Doğu Türkistanlı kardeşlerimizin bağımsızlık yolunda Uygur bölgesini istikrarsızlaştırmak için kullanılacağı düşünülse de, bugünün Doğu Türkistan bağımsızlık ayaklanması asıl itibarı ile işgal altındaki bir halkın özgürlük mücadelesidir. Çin sömürgeciliğine bir başkaldırıdır. Bu olaya ideolojik bir gözle bakamayız. Doğu Türkistan, Tibet ve İç Moğolistan sorunu aynı zamanda bir insanlık sorunudur. Yok, edilmeye çalışılan kültürlerin var olma mücadelesidir. Doğu Türkistan'daki olayların ardında sadece ABD'nin çıkarları olduğunu düşünenler, buradaki Çin işgalini ve o işgale karşı 250 yıldır direnen Uygur Türkünü anlamamış demektir. ABD'nin 2009'da Urumçi'deki olaylardan hemen sonra yaptığı açıklamada Çin'i sert bir şekilde eleştirmede ve Uygur Türklerinin arkasında da durmadı. Aksine, "itidal" çağrısında bulunarak, olayların durulmasını arzuladıklarını söyledi. Benzer bir olay, Tibet'te yaşansa idi dünyaya ayağa kalkardı. Öte yandan ülkemizde Chavez Venezüella'da, Fidel ve Che Küba'da Latin Amerika'nın birliği için çalışınca, Nâsır Arapların, Lumumba Afrikalıların birliğini savununca iyi diyenler, iş Türklerin birliğini savunmaya geldiğinde; Turancılık, Amerikancılık ya da Sovyet karşıtlığı olur diye karşı çıktılar. Hatta bu mücadelenin arkasına Cemaat damgası vurulmaya çalışıldı. Türklerin birliği emperyalizm için o kadar büyük bir tehlike ki, bunu savunmak sahte milliyetçilere değil emperyalizmin her türüsüne karşı çıkan Türk solunun bazı kesimlerine kaldı. Türk dünyasının birliği ve özgürlüğünü düşünen herkes, elini taşın altına sokmalı ve büyük oyunun kuklası değil, aktörü olmak için proje üretmelidir. Çünkü yukarıdaki senaryo bize rağmen hayata geçiyor.

Devlet adamına düşen ülkesini bekleyen tehditleri ve fırsatları görmek, buna göre ulusal gücünü hazırlamak ve gerektiğinde tereddüt etmeden kullanmaktır. Bu da basiretli ve vizyon sahibi liderler ve devlet adamları ister. Bugün, Türk dünyası; Kuzey'de Rusya, Doğu'da Çin ve güneyde Pakistan-Afganistan üzerinden Amerika'yla çevrelenmiş durumdadır. Türk Cumhuriyetleri, ürettikleri her şeyin dünya

pazarlarına çıkarılmasında Rusya'ya bağımlıdır. Türkistan'ın Anadolu'ya uzanan yolları kuzeyde Rusya, güneyde İran tarafından tıkanmıştır. Türk Cumhuriyetlerinin coğrafyası, geniş bir huniye benzer. Bu huninin en dar yerini yani boğazını, Azerbaycan-Türkiye hattı oluşturur. Bu hat kapalıdır. Nahçıvan ile Azerbaycan arasına Ermenistan'ın sokulmasıyla Türkiye ile Türk dünyasının arasına bir Ermeni duvarı örülmüştür. Hazar denizini Karadeniz'le birleştirmenin yollarını aranmalıdır. Açılacak bu kanal sayesinde, Türk cumhuriyetleri, dünya pazarlarına çıkmada artık Rusya'ya bağımlı olmayacaktır. Bunun farkında olan Rusya, Hazar'dan Karadeniz'e açılacak bu kanalın önünü kesmek için Çeçenistan'ı bütün gücüyle elinde tutmak istemektedir. Öte yandan, nüfusunun yaklaşık yüzde 50'si Türk asıllı olan İran parçalandığı takdirde, ortaya Güney Azerbaycan çıkar ve Türk dünyasıyla karadan irtibat kurar.

Evet, tarih hızlandı, jeopolitiğin saati hızla çalışıyor. Batı 2017'de, Çin ise 1950'lerde ama Ortadoğu ve İslam dünyasında tarih geriye gidiyor, son 25 yılda en az 150 yıl geriye gittik ve bu tarafta zamanda tersine gidiş hızlanıyor. Son yıllardaki önemli gelişmeleri okuyalım;

- Rusya'nın Ortadoğu (Suriye, Kıbrıs-Limasol, Irak, Mısır ve Libya'da) yeni üsler edinmesi karşısında ABD, bir an önce Kıbrıs'ı Rumların altında paketleyip NATO'ya sokmak istiyor.

- Türkiye'nin Suudi Arabistan ve Katar ile İslam Ordusu kurmasına ABD, İngiltere ve İsrail izin vermedi.

- İngiltere, Avrupa Birliği'nden ayrıldı, ABD ile kendi yoluna gidiyor, Almanya'dan aradığını bulamayan Fransa ise İngiltere'ye yanaşiyor.

- İngilizlerin Hong Kong Kurtuluş Hareketi oldukça aktif bir durumda.

- Sömürü ve etki alanları peşindeki Almanya'nın İç Moğolistan'a büyük ilgisi var; kendi soylarının Kafkaslara ve buralara dayandığını düşünüyorlar.

- Japonya'ya Çin füzelerini ve hava savunmasını çökertecek teknoloji geliştirmesi görevi verildi.

- Doğu Avrupa'yı tehdit eden, Ukrayna ve Suriye'de askeri güce başvuran Rusya'da bombalar patlamaya başladı,

- Çin ise 6 milyon özel kuvvet elemanını batıya sızdırdı. Avrupa ve Afrika'da toprak satın alıyor ya da uzun süreli kiralyor. Buraları ihtiyaç halinde savunma amaçlı kullanması bekleniyor.

İran için düğmeye basıldığını söylemiştik; bu hafta sonu Güney Azerbaycan Hükümeti kuruluyor. Sonra sırada Kafkasya ve Rusya ile ilgili eylem planı var. Sahnede gene direnişçiler, istihbarat servisleri ve bitmeyen iç savaşlar olacak. Türkiye'ye gelince.. Büyük Avrasya Projesi'nde Batının ikinci İslamcı dalgasının ürünleri yok. Şimdi sıra Türkçü bir liderde..